

чисто изреквахъ буква та р. Веднѣжъ той слушалъ рѣчь та на оратора Калистрата и се распалилъ тѣй, щото рѣшилъ са самъ да учи искусство то на краснорѣчіе то. Съ голѣмо прилѣжаніе той четялъ творенія та на грѣцки тѣ писатели, за да бы имъ усвоилъ способа на излаганье то, — и осемъ пѣти писалъ *Исторія ша на Оукидида*. Той слушалъ тоже знаменитаго мѣдреца *Плашона* и оратора *Изея*.

Ораторско то поприще той наченѣлъ съсъ обвинителна рѣчь срѣщо свои тѣ настояниці, на които корыстолюбіе то лишило го бѣ отъ имотя му. Той спечелилъ тежба та си, но получилъ назадъ само малка часть отъ скривъ тѣ пары. Тогази той са опиталъ публично да излѣзе ораторъ предъ аѣинскія народъ, но на рѣчь та му са пресмѣли и му подесвирнѣли. Таквази сполука имало и второ то му опитванье. Въ досада та и въ уныніе то си, той горко са исплаквалъ на пріятеля си актѣра Сѣтира, за несправедливостъ та на народа, защото този народъ, който съ удовлетвѣіе слуша много необразованны хора, постѣшилъ съ него тѣй позорно, когато той, Демосѣенъ, употребява сички тѣ си старанія да стане краснорѣчивъ ораторъ. „Имашъ право, отговорилъ му Сѣтиръ: но, и може тѣзи бѣда да са поправи; продекламирувай ми отрывки отъ Софокла или отъ Еврипида.“ Демосѣенъ продекламиривалъ; а слѣдъ него, актѣръ тѣ повторилъ съсъ изразителна пантомима туй също то мѣсто, — и Демосѣенъ го слушалъ, като нѣщо съвѣзмъ друго. Тогазъ са той убѣдилъ, че много, му ёще трѣбало, и безъ да са отчайва, той съ удвоенно прилѣжаніе, пристѣпилъ къмъ довършитилно то си образование.

За да усили гласа си, той отхождалъ на морекія брѣгъ и са стараялъ да надвыка съгласа си шумтенье то на волны тѣ, които са разбивахъ о прибрѣжны тѣ канары. Слѣдъ туй той турвалъ въ уста та си камъчета, зарадъ рѣчесто то произносянье на думы тѣ; качалъ са на стрѣмны горы, като изговарялъ рѣчь, — за да са научи